

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. Č.**, zast. Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem se sídlem v Praze, Vinohradská 1215/32, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2005, č. j. 655/05-130, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Ca 267/2008 - 138,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Ca 267/2008 - 138, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále také „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadla shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí roku 2002 vydanému Finančním úřadem v Kolíně dne 16. 3. 2004, č. j. 28867/04/034912/4576, kterým byla žalobkyni vyměřena vlastní daňová povinnost v částce 238 160 Kč.

Napadený rozsudek městského soudu je v dané věci již třetím v pořadí. První rozsudek (ze dne 16. 5. 2006, č. j. 8 Ca 244/2005 - 61) vyšel z toho, že žalovaný věc posoudil správně po stránce hmotného práva (otázka daně z přidané hodnoty v případě zájezdů pořádaných cestovní kanceláří), avšak došlo k procesním pochybením v daňovém

řízení. Ve věci totiž bylo zahájeno vytýkácí řízení, ačkoliv reálně šlo o daňovou kontrolu. Proto napoprvé městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek městského soudu byl ovšem zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2007, č. j. 2 Afs 169/2006 - 87, a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení se závazným právním názorem, aby se soud snažil posoudit, zda vedení vytýkácího řízení mohlo mít v daném případě vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, popř. do jakých práv stěžovatelky zasáhlo. Městský soud v Praze tedy dne 23. 7. 2007 vydal pod č. j. 8 Ca 158/2007 - 96 rozsudek, jímž žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že vedení vytýkácího řízení v inkriminovaném případě nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. V poučení soud (nutno podotknout, že nesprávně) uvedl, že proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka, vedena poučením, tedy přímo proti rozsudku městského soudu podala ústavní stížnost. O ní rozhodl Ústavní soud dne 19. 6. 2008 nálesem sp. zn. IV. ÚS 3114/07 tak, že rozsudek zrušil. Stalo se tak kvůli tomu, že (ve věci druhý) rozsudek městského soudu byl vydán bez jednání, aniž by s takovým postupem strany vyslovily souhlas, a stěžovatelce tedy bylo upřeno právo na soudní ochranu. Městský soud proto ve věci nařídil jednání a následně vydal nyní napadený rozsudek. V něm městský soud vyšel opětovně z toho, že vedení vytýkácího řízení v inkriminovaném případě nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. V poučení tentokrát správně uvedl, že proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti uplatňuje námitky subsumovatelné pod důvody kasační stížnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

Ve smyslu písm. d) tohoto ustanovení brojí stěžovatelka proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu. Městský soud v odůvodnění rozsudku pouze konstatoval, že stěžovatelka měla při ústním jednání před správcem daně právo klást otázky, ale již se nezabýval tím, zda na tyto otázky dostala relevantní odpovědi. Dále se městský soud vůbec nezabýval závazností pokynu Ministerstva financí DS-75, který správci daně nařizuje vykonat daňovou kontrolu nebo místní šetření, pokud vzniknou pochybnosti při uplatnění nadměrného odpočtu DPH. Stěžovatelka na tento pokyn v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu poukazovala jako na ustálenou správní praxi. Dále bylo rovněž jako jeden z žalobních bodů uvedeno porušení zásady dvojinstančnosti, neboť správce daně již v průběhu vytýkácího řízení (které bylo fakticky ovšem daňovou kontrolou) konzultoval svůj postup s odvolacím orgánem. Tento žalobní bod ovšem městský soud opomenul. K řádnému odůvodnění totiž nepostačí, pokud soud pouze zkonstatuje stanoviska stran. Konečně nepřezkoumatelnost způsobuje podle stěžovatelky i to, že se městský soud zcela vyhnul řešení hmotněprávní otázky případu. Ačkoliv se stěžovatelka snažila objasnit problematiku DPH v cestovním ruchu a poukázala na to, že nelze najít zákonnou oporu pro to, aby byl zdaněn výsledný produkt (cestovní služba) a zároveň jednotlivé dílčí služby v rámci cestovní služby, které nebyly poskytnuty samostatně, soud se tím nezabýval.

Navíc stěžovatelka poukazuje i na to, že městský soud pochybil v procesu, který předcházela vydání prvního rozsudku Nejvyššího správního soudu v dané věci. Kasační stížnost totiž tehdy podal žalovaný. Městský soud nesprávně vyhodnotil § 105 odst. 2 s. ř. s. a nevyrozuměl zástupce žalobkyně, jímž nebyl advokát, ale daňový poradce. Advokátem

ovšem musí být zastoupen pouze stěžovatel, jímž žalobkyně v předchozím řízení nebyla. Zástupce žalobkyně se tak vůbec nedověděl o podání kasační stížnosti, ačkoliv si žalobkyně myslela, že se o podané kasační stížnosti její zástupce dověděl, a proto jej na tuto skutečnost ani neupozorňovala. Zástupce žalobkyně tak nemohl podat vyjádření ke kasační stížnosti, v němž by býval vznesl otázku závaznosti pokynu DS-75.

Stěžovatelka rovněž poukazuje na ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*). Aby se stěžovatelka mohla před správcem daně úspěšně hájit, potřebovala vědět, jak je její činnost správcem daně posuzována (zda jako kombinace služeb cestovního ruchu, a pokud ano, proč tedy mají být zdaněny i jednotlivé služby). Proto kladla při ústním jednání dne 12. 3. 2004 otázky, kterými se chtěla dozvědět názor správce daně. V jeho odpovědích ovšem byly zjevné rozpory (stěžovatelka blíže poukazuje na protokol z jednání, který je součástí spisu). Soud nesprávně vyhodnotil odpovědi správce daně jako souladné s tím, že na více než deset obsahově podobných otázek odpověděl správce daně s jedinou výjimkou stejně. Stěžovatelka ovšem v odpovědích vidí naprosté rozpory. Z protokolu podle ní plyne, že správce daně znal pouze částku, kterou doměřuje, ale nebyl s to odůvodnit, na základě jakých zákonných ustanovení tak činí. Správce daně byl nejenom zmaten v otázce zdaňování cestovních kanceláří (zda daňový subjekt prováděl kombinaci služeb či poskytoval jednotlivé dílčí služby), ale i v procesních otázkách (zda je ve věci prováděna daňová kontrola). Navíc správce daně procesně pochybil, pokud nepostupoval podle pokynu DS-75.

V řízení před správcem daně byla také porušena zásada dvojinstančnosti. Stěžovatelka poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 2 As 47/2004, s nímž zčásti souhlasí. Uvádí, že metodické řízení není porušením zásady dvojinstančnosti; tím ovšem již je, pokud o odvolání rozhoduje stejná osoba, která metodicky radí prvnímu stupni. Dvoustupňovost řízení má zajistit jiný (nezaujatý) pohled na věc. O metodickém vedení navíc nebyl pořízen žádný úřední záznam a správce daně při ústním jednání odmítl uvést, s kým konkrétně jednal.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s. namítá stěžovatelka *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávně byla posouzena věc po stránce hmotného práva, neboť správce daně chtěl zdanit jednak výsledný produkt (tj. cestovní službu), ale i jednotlivé služby v jejím rámci poskytnuté. Stěžovatelka uvádí příklad, kdy pekař nakoupí mouku, sůl a pepř a upeče z něj housku, kterou prodá. Správce daně zkontroluje zdanění housky, ale současně požaduje, aby byla zároveň samostatně zdaněna mouka, sůl a pepř, které ovšem nebyly poskytnuty samostatně, nýbrž již v rámci zdaněné housky. Tato situace je navíc zkomplikována tím, že v rozhodné době účinný zákon č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též „zákon o DPH“), za standardní považuje způsob zdanění celého produktu, což je definováno v jeho § 14 odst. 17. Je ale povoleno, aby si daňový subjekt zvolil alternativní způsob,

kteřý je popsán v § 17 odst. 6 zákona, kdy jsou zdaněny jednotlivé služby, ale již není zdaněn výsledný produkt. Blíže stěžovatelka poukazuje na odbornou literaturu (Rambousek, J.: Cestovní kanceláře a daně. Praha: ASPI, 2003). Stěžovatelka uvádí, že z postupu správce daně ani z napadeného rozsudku není jasné, co vlastně stěžovatelka porušila. Stěžovatelka poskytovala jako výsledný produkt kombinaci služeb cestovního ruchu, nikoliv samostatně jednotlivé služby. Stěžovatelka základ daně vypočetla podle § 14 odst. 17 zákona o DPH. Ze zákona nevyplývá, že by měly být podle tohoto ustanovení zdaněny i jednotlivé služby, které byly použity pro kompletaci výsledné služby cestovního ruchu, a teleologický výklad zřetelně určuje, že se zdaňuje pouze výsledný produkt, nikoli současně také komponenty, ze kterých je složen. Z tohoto důvodu je rozsudek Městského soudu v rozporu s § 10 odst. 1, 3 zákona o DPH.

Pro výše uvedené důvody navrhuje stěžovatelka napadený rozsudek městského soudu zrušit a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se plně ztotožňuje se závěry městského soudu. Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť z něj lze vyčíst důvody, pro něž soud rozhodl. Řízení před soudem se obešlo bez procesních vad. Městský soud ve svém rozsudku správně posoudil klíčová ustanovení zákona o DPH a shledal, že postup správce daně byl v souladu s pokynem Ministerstva financí D-278. Pokyn byl vydán *secundum et intra legem*. Městským soudem přezkoumávané rozhodnutí žalovaného není ani nesrozumitelným ani nicotným, odůvodnění je dostatečné a skutková podstata je řádně objasněna. Podle žalovaného posouzení procesní stránky věci provedl již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 2 Afs 169/2006 - 87. V dalším odkazuje žalovaný na své rozhodnutí, svá vyjádření v předchozích řízeních a na rozhodnutí městského soudu. Kasační stížnost navrhuje zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti, je nutno s ohledem na to, že věc je projednávána u Nejvyššího správního soudu již podruhé, poukázat na znění § 104 odst. 3 s. ř. s. Podle něj je kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Výklad tohoto ustanovení provedl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, publ. ve Sb. n. u. ÚS, Svazek č. 37, nález č. 119, str. 519. V něm je uvedeno, že předmětné ustanovení „*zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli (třebas i malichernou) procesní vadu a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.“ V souzeném případě se v prvním svém rozhodnutí Nejvyšší správní soud hmotněprávní stránkou sporu vůbec nezabýval. Rozsudek městského soudu byl zrušen pouze kvůli tomu,

že v něm nebylo posouzeno, zda vedení vytýkacího řízení mohlo mít v daném případě vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, popř. do jakých práv stěžovatelky zasáhlo. Nyní stěžovatelka ve své kasační stížnosti podává námitky, které zdejší soudem v předchozím řízení řešeny nebyly. Proto je kasační stížnost i v tomto směru přípustná. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. mj. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Tam, kde stěžovatelka brojí proti tomu, že městský soud pochybil, pokud v předchozím řízení o kasační stížnosti řádně neobeslal jejího zástupce, nejde o přípustně uplatněnou námitku. Stěžovatelka totiž fakticky namítá pochybení Nejvyššího správního soudu. Krajský soud (zde Městský soud v Praze) činí sice v řízení o kasační stížnosti některé úkony (§ 108 s. ř. s.), avšak případné pochybení během tohoto postupu jde na vrub Nejvyššího správního soudu. Ten také, zjistí-li pochybení v procesních úkonech učiněných krajským (městským) soudem, vrátí soudu spis bez vyřízení k postupu podle § 108 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že proti předchozímu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu stěžovatelka kasační stížností nebrojí (ani brojit nemůže), jde o nepřipustně uplatněné námitky, neboť se neopírají o důvody podle § 103 s. ř. s. V ostatním je kasační stížnost přípustná a její důvodnost zdejší soud posoudil v mezích vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.

Ze spisu vyplynulo, že za 3. čtvrtletí 2002 podala stěžovatelka daňové přiznání na daň z přidané hodnoty, ve kterém uplatnila nadměrný odpočet v částce 229 938 Kč. V rozhodném období stěžovatelka působila s Ing. Š. a Ing. B. ve sdružení Dopravní kancelář MONATOUR a s Ing. Š. ve sdružení Cestovní kancelář MONATOUR. Výzvou podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též „daňový řád“), ze dne 14. 11. 2002 byla stěžovatelka vybídnuta k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání. Proběhlo několik místních šetření podle § 15 daňového řádu u účetní stěžovatelky M. R. (dne 7. 1., 19. 2., 21. 3., 28. 3. a 2. 4. 2003). Jak vyplynulo z úředního záznamu správce daně, skutečnosti zjištěné při místním šetření byly sděleny dne 30. 6. 2003 Ing. Š. (člen sdružení). Dále se uskutečnila ústní jednání – jak se jmenovanou účetní (dne 12., 13. a 14. 11. 2003), tak se stěžovatelkou a daňovým poradcem Ing. R. (dne 26. 11. 2003 a 12. 3. 2004). Jak vyplynulo z protokolu, naposledy uvedeného dne byla stěžovatelka i její zástupce (daňový poradce) seznámeni s provedeným šetřením a jeho výsledky a stěžovatelce, resp. jejímu zástupci, bylo umožněno klást správci daně k těmto výsledkům otázky, na něž pracovník správce daně odpovídal. Platebním výměrem vydaným Finančním úřadem v Kolíně dne 16. 3. 2004 byla stěžovatelce vyměřena vlastní daňová povinnost na dani z přidané hodnoty v částce 238 160 Kč. Proti tomu podala stěžovatelka odvolání, které však žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 2. 2005 zamítl. K námitce, že správce daně měl provádět daňovou kontrolu a nikoli vytýkací řízení, žalovaný uvedl, že správce daně pro přetrvávající pochybnosti o správnosti a úplnosti podaného daňového přiznání nemohl vytýkací řízení ukončit.

V logice přezkumu rozhodnutí krajských soudů se Nejvyšší správní soud musí nejdříve zabývat námitkami proti nepřezkoumatelnosti těchto rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou

účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat i rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, pak vyplývá, že v situacích, kdy není z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.

Stěžovatelka namítla, že se městský soud nezabýval tím, zda na otázky, které její zástupce pokládal správci daně při ústním jednání, dostala od správce daně adekvátní odpověď. V tomto směru ale nelze stěžovatelce přisvědčit, neboť městský soud se tímto problémem ve svém rozhodnutí zabývá na č. l. 145. Městský soud dovodil, že na otázku zástupce stěžovatelky, zda správce daně chápe dopravu jako samostatné zdanitelné plnění, odpověděl správce daně, že to je služba poskytovaná v rámci kombinace. Městský soud dále dospívá k závěru, že tuto otázku položil daňový poradce správci daně v různých variantách celkem cca 14x, pouze v jednom případě správce daně neodpověděl, že doprava je službou „v rámci kombinace“. *„Nicméně ani z této odpovědi lze stěží dovozovat, že správce pod pojmem 'zdanitelné plnění' za dané situace chtěl vyjádřit něco jiného než, že doprava je službou poskytovanou v rámci kombinace.“* Z uvedeného je patrné, že uvedený žalobní bod našel odraz v odůvodnění napadeného rozsudku. Ostatně sama stěžovatelka s tímto závěrem městského soudu polemizuje v kasační stížnosti. V ní totiž stěžovatelka poukazuje na to, že městský soud nesprávně vyhodnotil odpovědi správce daně jako souladné s tím, že na více než deset obsahově podobných otázek odpověděl správce daně s jedinou výjimkou stejně. Stěžovatelka ovšem v odpovědích vidí naprosté rozpory. Polemika s názorem soudu s sebou nutně nese předpoklad, že soud vůbec k nějakému názoru dospěl. V daném případě je tento závěr v odůvodnění rozsudku obsažen a samotná stěžovatelka si toho je vědoma, čehož důkazem je právě její obsahová polemika. Obsahovou správnost závěru městského soudu však zdejší soud při úvahách o přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí neposuzuje.

V žalobě však figurovaly jiné žalobní body, k nimž městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nepřihlédl a nepřezkoumal je. Z napadeného rozsudku tak nelze zjistit, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě. Konkrétně jde o žalobní bod, v němž stěžovatelka poukazovala na porušení zásady dvojinstančnosti daňového řízení, neboť správce daně svůj postup konzultoval s odvolacím orgánem. K tomuto žalobnímu bodu se městský soud v napadeném rozsudku vůbec nevyjádřil. Stejně tak se tento soud prakticky nezabýval hmotněprávní problematikou věci (DPH v cestovním ruchu). Rovněž tak rozsudek neobsahuje žádné adekvátní odůvodnění, pokud jde o žalobní bod, v němž je namítán nesoulad mezi postupem daňových orgánů a

pokynem DS-75. Stěžovatelka v této souvislosti v žalobě rovněž poukazovala na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Konečně v žalobě dále stěžovatelka namítala, že bylo postupováno podle zákona o DPH v nesprávném znění. Ani k této otázce se městský soud v napadeném rozsudku nevyjádřil.

Je sice pravda, že s některými z vypočtených žalobních bodů se městský soud vypořádal v prvním ze série svých rozsudků v dané věci, ovšem tento rozsudek byl jako celek zrušen Nejvyšším správním soudem. Zdejší soud v předchozím řízení navíc ani přezkum ve vztahu k tomu, jak městský soud uvedené otázky posoudil, nečinil. Nemůže tak učinit ani teď, neboť předchozí rozsudek městského soudu byl zrušen a ten stávající, který je předmětem nynějšího přezkumu, řešení uvedených otázek již neobsahuje. Městský soud se v nyní napadeném rozhodnutí věnoval pouze tomu, zda byla stěžovatelka zkrácena na svých právech tím, že ve věci neproběhla formálně daňová kontrola. Tuto jedinou otázku ovšem nemůže zdejší soud abstraktně přezkoumat bez toho, aniž by znal závěry městského soudu ohledně ostatních otázek.

V nyní posuzovaném případě byl napadený rozsudek zatížen nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí soudu. Z těchto důvodů tedy Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.). Bude tedy nutné, aby městský soud projednal žalobu v plném rozsahu žalobních bodů.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti městský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu